

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. március 29-én az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Nagypéntek

Cím: Mit hirdet Jézus keresztje?

Textus: Mk. 15, 1-39.

Vázlat:

- 1)Hirdeti nekünk Isten szentségét**
- 2)Hirdeti nekünk Isten haragját**
- 3)Hirdeti nekünk Isten igazságosságát!**
- 4)Hirdeti nekünk Isten szeretetét**

Három véres kereszt állt a Golgotán, középuitt a názáreti Jézusé! Emlékezünk ma arra a középső keresztre, ami világosan hirdet nekünk néhány igazságot, amikkel megsemmisít bennünk jó néhány hazugságot.

1) Hirdeti nekünk Isten szentségét

Isten szentségét az egész Biblia nyomatékosan hangsúlyozza. Ezt ismétli a legtöbbször. (Ézs 6,3; Jel 4,8) Ő Szent – ez a neve. A szent szó jelentése: elkülönített. Isten szentsége először is azt jelenti, hogy Ő minden teremtett kategória felett áll – önálló kategória – Ő minden egyéb felett áll. Ő magában álló személy, Szentháromság egy Isten. Ő nem olyan, mint mi! Nem olyasvalaki, aki egy szinten van velünk. Nem lehetünk nyugodtak, amíg nem tudjuk elmondani, hogy békében vagyunk Vele. (Zsolt. 90,2; Zsolt. 50,12; Jn. 5,26) Isten szentsége másodszor az Ő erkölcsi feddhetetlenségét, makulátlanságát jelenti. Nincs benne semmi vétek, semmi bűn. (Hab 1,13a) A bűnnel semmi köze nincs. A szentségnek sem az első, sem ezt a második értelmét nem bírjuk igazán megragadni: hiszen mi itt vagyunk a teremtmények közt – nem tudjuk, milyen lehet ezek felett állni. Lényünk pedig romlott – át-meg átszó minket a vétek, romlottság, lényünk alkatrésze. Őbenne semmi sötétség nincs – de ezt nem tudjuk felfogni, hiszen át- meg átitat minket a romlottság. Ha magunkból indulunk ki, azt gondoljuk, hogy ahogy minket nem különösebben nyomaszt a bűn – úgy az Istent se. Ő is úgy kezeli azt, ahogy mi. Pedig nem úgy van, nagyon nem úgy van!

Ha így magunkból kiindulva gondolkodunk Istent szentségéről, akkor bizony borzasztóan sekélyes elképzelésünk van az Ő szentségének mibenlétéről!

Isten szentsége megsemmisítéssel fenyegeti azt, aki szentségtelen, bűnös. Ádám és Éva fél Istentől, Izráel népe, Mózes nem mehetett közel Hozzá, nehogy megölje őket a Szent. Olvassuk a Zsolt 5; vagy 38. zsoltárt! Ézsaiás fél, rettegve esik össze, Keresztelő János ráébred, hogy saruja sziját nem méltó megoldani. János apostol is ugyanúgy jár, mert Jézus Krisztus szentségét látja; Péter összeesik Jézus Krisztus előtt, amikor meglátja szentségét. A szentnek csak egy villanása megsemmisítő erejű a bűnösökre nézve. A közelében nem lehet bűnös – mert a bűnös megsemmisül. Szentsége okán kizár a mennyből – nem mehet be oda semmi tisztátalan s ez a kizáratás egyenlő a kárhozattal! (Jel 21,27)

Jézus Krisztus keresztje – szenvedése és halála – azért történt, mert Isten ilyen szent. Amikor Jézus Krisztus számlájára írta bűneinket – akkor Jézus bűnné lett. Egyébiránt Benne nem volt bűn, Ő is szent volt – ezért az Atyával zavartalan kapcsolata volt. (Megdicsőülés hegye, az Atya róla mondott szózatai.) S az Atya, valóságos emberségében elhagyta őt egy villanásra. Jézus Krisztus mondja emberként: Miért hagytál el engem? Azért, mert szent vagyok, és nem vállalok közösséget a bűnnel, akkor sem, ha rólad van szó. Isten nem vonakodott attól, hogy Fiától elhatárolódjon, hogyan is gondolhatja bárki, hogy tőlünk – akik tisztátalannak születtünk – nem fog elhatárolódni?? NE gondoljuk, hogy ha kegyelem nélkül és Jézus Krisztusba, az evangéliumba vetett hit nélkül kerülünk ítélőszéke elé vonakodni fog attól, hogy örökre elhatárolódjon tőlünk!

Ahhoz, hogy mi nyomorult, szentségtelen emberek Vele lehessünk, nekünk is szentté kell lenni! Legalábbis teremtményként erkölcsileg feddhetetlennek! (Rm 12, 2; 1Pét 4,3-4; 1Jn 2,15) Csakhogy erre képtelenek vagyunk. Így soha nem élhetnénk Istennel közösségben. De akkor hogyan lehetek szentté? Csak és egyedül úgy, hogy hiszek Jézus Krisztus evangéliumában: Isten tőle elhatárolódott, hogy tőlem ne határolódjon el. Mivel Tőle elhatárolódott, tőlem, nem határolódik el – nekem megbocsát, engem megigazít, megszentel, alkalmassá tesz a Vele való közösségre. Ez az örömhír! Hiszed ezt? Ha igen: akkor Jézus Krisztus lett néked szentségül (igazságul és váltságul is; 1Kor. 1,30) Az Ő szentségével megáldva immár megállhatsz – de egyedül Őmiatta – Isten színe előtt, befogadtatsz jelenlétébe, közösségébe, s országába. (a megdicsőülés hegyén Isten megölte volna Péteréket, de Jézus Krisztusért nem pusztította el őket! Jézus Krisztus szentsége védelmét élvezték!) A Szenttel semmi közösségünk nem lehet Jézus Krisztusba vetett hit nélkül – nem állunk vele egy platformon. Elhatárolódik tőlünk = elkárhoztat! Csak Jézus Krisztus által lehet közösségünk a Szenttel!

2) Hirdeti nekünk Isten haragját

Ez a szent Isten haragvó, büngyűlölő Isten is. (Zsolt 11, 4-5; Zsolt 5, 5-7) E szent és tökéletes haragról elképesztően sekélyes elképzeléseink vannak! Nem

értjük, hogy milyen rettenetes dolog az Ő haragjának tüze! Pedig Isten 100%-osan haragszik a bűnre és a bűnösre, mert a haragja szent, abszolút tökéletes, hiánytalan, örök harag. Akire az lecsap, az rettenetes helyzetbe kerül. Vigyázz és ne magadból kiindulva képzeld el az Isten haragját! Mert mi is haragszunk, olykor valakire egy életen át is képesek vagyunk, de leginkább elmúlik a haragunk, fellángol, majd elenyészik. Isten haragja nem ilyen. Aztán Jézus testében – de még inkább lelkében – szörnyű kínokat állt ki Isten haragja következtében! Nincs szó, ami ezeket az Isten haragja által kiváltott lelki és fizikai szenvedéseket leírja. Pl. a Zsolt 22-ben nagyon érzékletesen olvasunk e harag sújtotta ember testi–lelki gyötrelmeiről. Itt azt látjuk, hogy az Isten haragja mintegy kiszolgáltatja az embert a legsötétebb szellemi erőknek, leggyilkosabb és leghazugabb ördögi személyeknek, s hatalomnak. Teljesen magára hagyja az embert halálos ellenségével és nem védi többé s az ember egész valója a Sátán és démonai játékszerévé válik – nem csak egy kis időre, hanem örökre. Itt látjuk, hogy akire haragszik az Úr, attól minden ajándékát elvonja. Itt a földön még – akármilyen istentelen is valaki – Isten gondviselését tapasztalja: az Isten szép alkotásait élvezheti, napján sütkérezhet, jó levegőjét szívhatja, forrásvizét ihatja, eheti, amit földjén megtermel, amihez ugyancsak erőt kap. De aki mindezek közt nem tér Istenhez, azt egy napon utoléri Isten haragja, és többé semmiféle isteni ajándékot nem élvezhet. Nem élhet tovább Isten ajándékaival úgy, hogy közben leköpi az Istent – semmiféle isteni ajándékban nem részesül többé. Nem kellett neki Isten – nem kap tőle többé semmit. Semmit! Szomjazhat – örökre, de nem lesz vize; éhezhet – de nem lesz étele; szenvedhet vétkei mocskától, a lelkiismeretétől gyötörve – de nem bír tőlük szabadulni! És nem lesz semmi, de semmi – amiben akárcsak egy villanásnyi örömet találjon, s mindez vég nélkül – örökké. Ne becsüld alá a szent Isten haragját, ami már a földön is rettenetes-pokoli körülményeket idézhet elő az Ellene és törvényei ellen lázadó emberek, családok, egyház, népek életében, kultúrájában, körülményeiben. Isten haragjának jele az örök kárhozat is, a külső sötétség, a maga iszonyatos és örök gyötrelmeivel!

S ezt a haragot bizonyítják Jézus Krisztus nagyheti gyötrelmei – a nagypénteki kereszttel bezárólag. Látjuk, hogy Jézus Krisztus ott van a Gecsemánében. Mit mondott ott tusakodva, vért izzadva? "Távoztasd el tőlem a pohárt." Mi volt abban a pohárban? A korbács – szögek – keresztfa – gúny – igazságtalanság? Nem! A pohárban a szent Isten haragja volt! (Zsolt 75, 9: Pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele: ha tölt belőle, még seprőjét is issza és szívja a föld minden gonosztevője.) Jer 25, 15: Isten mondja: „vedd el kezemből e harag borának poharát és itasd meg vele mindazon nemzeteket, akikhez küldelek.” S Jeremiás elveszi és itatja a népeket. Mi lesz? Aki iszik belőle, mindaz pusztasággá, csudává, szörnyűséggé, átokká lett! Érted ezt?! Ennek kiivása szörnyűbb volt számára mindannál a testi szenvedésnél, amit

akár Mel Gibson bemutatott a Passió c. filmben! S Jézus Krisztus kiitta az Isten haragja poharát! Közben a Zsidókhöz írt levél szerint menekült az Atyához, hogy nehogy ott pusztuljon el, hanem bemutatthassa a kereszten az engesztelő áldozatot. A Zsid 5,7: „...testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel és erős kiáltás és könnyhullatás közt járult ahhoz, aki képes megszabadítani a halálból, és meghallgattatott istenfélelméért.”

S itt van az örömhír: Ő kiitta az Isten haragpoharát! Miért? Azért, hogy nekünk ne kelljen azt kiinnunk. Nem hagyott nekünk egy cseppet sem, hogy ne kelljen megismerkednünk a szent Isten végtelen, tökéletes haragjával, ezért magára vette a bűnünket és a harag poharát kiitta! Nem nekem kell kiinni, mert Ő kiitta helyettem – az utolsó cseppig! Ez az evangélium. Hiszed ezt? Képzeld el egy hatalmas völgyzáró gátat, ami mögött hatalmas vízmennyiség gyűlt össze, hosszú évek alatt. Egyszer csak ez a gát átszakad – s a víz elindul lefelé a völgybe, ahol te állsz és nézed ezt. A lábad földbe gyökerezik. Nem bírsz meg se mozdulni a félelemtől. Tudod, hogy nincs menekvés – és az utolsó pillanatban, előtted megnyílik a föld és a hatalmas víztömegeből egy csepp sem megy rád. A Jézus Krisztus keresztje az a hely, ami elnyelte Isten ránk áradó és feltartóztathatatlanul pokolra söprő, pusztító haragjának áradatát! Hiszed ezt? Meg kell értenünk, hogy Isten nem hagyja figyelmen kívül a bűnt és nem „csak úgy” szeret és bocsát meg! Nem! Irgalmaz nekünk, de csak azért, mert Fiának nem irgalmazott! Hogy mi kegyelmet kapjunk, kiáradt szent haragja a bűnre – ami Jézus Krisztuson, az Ő számláján volt!

3) Hirdeti nekünk Isten igazságosságát!

Isten úgy áll előttünk a Biblia lapjain, mint aki igaz Bíró – s akinek ezt a vonását nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert az egész Biblia ezt hirdeti! Ő fogja majd megítélni a földkerekséget Fia által – mondja Pál Athénben. Isten – lássátok ezt is – a mindenség legfelsőbb bírói fóruma. Onnan már nincs hová fellebbezni! Nincs felsőbb fórum – ítélete végérvényes és örök! E legfelsőbb Bíró ítélete érte utol Jézus Krisztust a kereszten. Sokan manapság arról se akarnak hallani, hogy Isten a legfelsőbb bíró! Hiába mondjuk az Apostoli Hitvallásban, hogy hiszek egy Istenben... Jézus Krisztusban, aki a mennyből lesz eljövendő ítélni élőket és holtakat! Dehogy! Úgy véljük, hogy nem kell nekünk Bíró előtt felelnünk! Nincs felettünk Bíró se időben, se örökkévalóságban. Pedig van.

S hogyan ítél majd a mindenség legfelsőbb Bírója? Igazságban – azaz igazságos lesz mindenkihez! Isten igazságos Bíró (2Tim 4,8: az igaz Bíró) és ez azt jelenti, hogy az ellene való lázadást, törvényének megszegését igazságosan megbünteti, másfelől annak betartását megjutalmazza, aki betartja mindet – nem kell félni, aki nem, annak minden oka megvan a rettegésre! Ő, amikor azt

látta, hogy népe bírái, akik az Ő képviselői voltak, igazságtalanok, jogilag megvesztegethetők, személyválogatók és csorbítják az igazságot – akkor kikelt ellenük prófétái által és intette őket a megtérésre, s a lehető legkeményebben fenyegette őket – ha kellett! Ő soha nem bánt senkivel igazságtalanul. Sőt, mindig szót emelt az igazságosságért! Őneki, az igazságosság védelmezőjének nem eshet csorba s nem is esett soha csorba igazságosságán! Nem igazságtalan az Isten – mondja az Írás. Lehet, hogy nekünk úgy tűnik, hogy igazságtalan, de ez hazugság: mi keveset, borzasztóan keveset tudunk, számtalan dolog rejtve van előttünk. Előtte nincs titok – Ő mindentudó.

S mi az igaz Bíró igazságos ítéletének a normája? Mely törvénykönyv alapján ítélt? Nos, Ő maga a törvénykönyv – Ő, aki maga az igazság. Ő az igazság és Ő az ítéletének normája, ami szerint igazságosan ítéli meg a földet, az emberiséget az ítéletkor. Az igaz Bíró – nem a mi törvényünk, kis külön bejáratú erkölcsi kódexünk szerint fog ítélni, hanem az Ő saját jelleme, törvénye, az igazság szerint! Az örök igazság a mércéje – Ő maga a mércéje az ítéletének! Ami és aki azzal nem egyezik mindenben – nem nagyjából, hanem mindenben – szóban, tettben, motivációkban, célokban – az a legrosszabb ítéletre számíthat. Aki egyezik, annak nem kell félnie, de ki egyezik? Senki! Mi megítélhetjük magunkat a földön a saját kis törvényünk szerint, ami ugyebár igencsak rugalmas valami, s lehetővé teszi, hogy akármilyen gazemberséget kövessünk el, mert úgyis felmentjük magunkat, másokat okolunk: embereket, társadalmat, kultúrát, apát, anyát, testvért, a macskát, mindent – csak magunkat nem. De Isten nem a mi gumi-törvényünk, „lex-xy” szerint fog ítélni minket, hanem önmaga törvénye szerint – az abszolút igazság szerint. Ennél szigorúbb megítélés alá nem is eshetnénk! Ismétlem, hogy tudnunk kell: Isten mindentudó – nyilván van előtte minden gondolatunk! Ott állunk előtte, Aki előtt mindenek leplezetlenek – s nem lehet semmit eltitkolnunk. Nem lehet Őt becsapnunk. Nyitott könyv vagyunk előtte most is, s ott is azok leszünk. Nem csak azt látja, amit mi látunk, hanem azt is, amit mi nem látunk: látja a célokat, motivációkat... érzéseinket... Nem csak a szavak és tettek vannak előtte – hanem az a szív is, amiből mindazok jöttek!! Testvérek – a mindentudó Isten lesz az ítélőbíránk! Ő volt Jézus Krisztus bírója is! S bizony az igaz Bíró nem valami megvesztegethető és személyválogató, részrehajló Bíró. Sőt, épp a gologtai kereszt igazolja, hogy Ő megvesztegethetetlen és nem részrehajló. Nála a bűn fizetsége az átok, és a bűn zsoldja a halál s akkor is az, ha Fia az áldozat!

S még valami: az igaz Bíró szavai nem üres fenyegetést jelentenek! Ő nem csak fenyeget az ítélettel, hanem van hatalma azt végrehajtani: Fián is végrehajtotta. Azt hisszük, hogy Ő, aki Fiát nem kímélte, hanem igazságos ítélettel sújtotta – minket majd megkímél? Jézus Krisztus magára vette a

bűneinket és Isten haragját – hogy elvegye azt rólunk és elvette! Egy menekvés van: hinni ezt és a Jézus Krisztusért való kegyelmet elkérni és megköszönni. Őerte az igaz Bíró kegyelemet gyakorol a megtérőn!

S mi a bűn ítélete? Egyfelől az átok. Átkozott, aki meg nem marad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében! Gal. 3,10 szerint átkozott minden – átok alatt van. Aki csak 1 parancsot megszeg – mindet megszegte – mondta Jakab és tulajdonképpen nincs olyan, amit nem szegtünk meg! Ezért az isteni átok alatt állunk. Mit mond Isten az 5 Móz 29,19-20-ban? A törvényszegőkről mondja, hogy „Nem akar majd annak az Úr megbocsátani... felgerjed az Úr haragja az ilyen ember ellen, s rászáll arra minden átok, mely meg van írva e könyvben és eltörli annak nevét az Úr az ég alól.” El kellene törölni a nemzetet! Törvényszegők, ezt érdemlik a Bírótól. Olvassuk csak az 5Móz 27-28. részét, amikor Mózes két csoportra osztotta a népet. Felsorakoztak a Garizimre ill. az Ebálra. (előbbieket áldották, utóbbiak átkozták) Kikre száll az átok? Akik nem tartják be Isten törvényeit! Igazán szól a Péld 26,2: Miképp a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképpen az ok nélkül való átok nem száll az emberre.”

Mi sem tartjuk Isten törvényét. Ezért átkozottak vagyunk! De Jézus Krisztus magára vállalta a bűneinket és ő lett átkozott! Átkozott, aki a fán függ! Ő lett átok, aki mindenben engedett! Bűnünk és minden átkunk Jézus Krisztusra szállt. Amikor Jézus Krisztus felvette népe bűnét, ezt mondta az Atyának: Miért hagytál el engemet? Isten válaszolt: „a te Istened elátkoz téged...” mert megszegted a törvényt, ill. azzal a szövetséggel! Szövetségi átkaim hullanak Rád! Nem tudod, hogy megmondattam: átkozott mindaz, aki... vö. 5Móz 28, 20.28. 29.63; ; 28,16; 23. 37.45) Magadra vetted – ezért vagy átkozott. Jézus Krisztus úgy lett átkozott, mint az, aki megátkozta szüleit, bálványt csinált, parázna lett, hazudik, erkölcstelen, igazságtalan. Ő átokká lett, pedig szent volt. Miért? Mert magára vette bűnünk átkát. De hát Rajta nem lehetett átok, hisz szent volt.... akkor mégis hogyan??? Ismétlem: Úgy, hogy magára vette a bűneinket! Így az átkunkat is! Csak ezért nyerhetek bocsánatot és lehetek boldog: mert boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott és vétke elfedeztetett, boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít!” (Zsolt 32, 1-2) Isten „csak úgy” nem huny szemet bűneink felett! Csak Jézus Krisztus áldozatáért teszi, tette meg!! Jézus Krisztus lett átokká, hogy mi kegyelemből igazakká nyilváníttassunk és áldottakká lehessünk! Hiszed ezt?

S mi még a bűn igazságos ítélete? A bűn zsoldja a halál. Jézus Krisztusnak ebben is osztályrésze lett – noha nem volt bűn őbenne. De magára vette a mieinket! Így lett átkozott és így szállt reá a halál – az Istentől való elhagyatottság éjszakája.

A szent egek előtt, az áldott teremtmények előtt – torzak vagyunk, borzasztóak, és ha a pokolba küld az Isten, egyet tehetnek – megtapsolhatják Istent igazságos ítéletéért! De Jézus Krisztus magára vette a halálunkat, hogy életet szerezzen nekünk!! Hiszed ezt? Ennek előképe az Ótestamentumban Ábrahám, aki a fiát kellett volna, hogy feláldozza, de az utolsó pillanatban szólt hozzá Isten, megállította és megmutatott neki egy kost, ami ott volt felakadva – az lett Izsák helyett feláldozva! Ábrahám nevezte így a helyet: Jahve Híre – az Úr hegyén a gondviselés. Igen, az Úr hegye - a Golgota, ahol Jézus Krisztus, az Isten Fia meghalt. Ábrahám kezét megfogta az Isten, de az Atya kezét nem fogta meg senki, amikor egyenesen Jézus szívébe dőött! De miért?? Hogy mi élhessünk, örökre Istenéi lehessünk, kegyelemből elfogadva, megtisztítva...

Nem a törvénynek való engedelmisség által üdvözülünk, hanem ha hisszük, hogy Jézus Krisztus elvette bűnünket és azok átkát és az örök halált rólunk – azaz hisszük az evangéliumot!! Ha hisszük ezt, nem kell Isten ítélőszéke elé állnunk és elszenvetni bűneinkért a z átkot és örök halált! Nem kell hallanunk, hogy a legfelsőbb Bíró így szól: távozzatok tőlem ti átkozottak az örök tűzre! De ehhez hinnünk kell a jóhírt! Amikor Isten a Fián igazságos ítéletet hajtott végre, hiszen Jézus Krisztus a mi bűneinket vette magára és azok igazságos ítéletével sújtotta Őt az igaz Bíró a kereszten. Éppen azért nekünk nem kell félni az igaz Bíró igazságos és végső ítéletétől. De csak akkor nem, ha hisszük, hogy Jézus Krisztus rólunk minden kárhozható ítéletet elvett! Ez az örömhír - hiszed-e ezt?

4) Hirdeti nekünk Isten szeretetét

Nos, a kereszti hirdeti Isten szentségét, haragját és igazságosságát. De hirdeti Isten szeretetét is! Óh, milyen sekélyes elképzelésünk van a kegyelméről-szeretetéről is! Azt hisszük, hogy az olyan, mint a mi szeretetünk, pedig nem olyan! Azt hisszük, hogy Ő „csak úgy” megbocsát és üdvözít? Ez az olcsó kegyelem... olcsó szeretet! Nem – Isten valóban szeretet, de nem ölel magához tisztátalanul. Ahhoz előbb tisztává kellene lennünk, hogy magához ölelhessen örökre. S hogy tiszták lehessünk – azért rendelte a tulajdonképpeni áldozatot, Jézus Krisztus áldozatát! Egyedül azért, amit Ő tett – minket egyedül azért szeret örök szeretetével! Hogy szerethessen, azért végtelen árat fizetett Ő maga, ill. Jézus Krisztus maga – amikor feláldozta magát értünk. Isten önmagát szeretheti engesztelő áldozat nélkül – mert Őbenne nincs bűn. Ezért szerette is az Atya a Fiút és a Fiú az Atyát és mindketten a Szentlelket, aki viszont szerette őket! De, hogy Isten minket is szeressen – szentsége, igazságossága legkisebb sérelme nélkül – ezért Ő fizetett, adta a Fiát a keresztre s a Fiú – adta magát a halálba. Így az Atya és Jézus Krisztus már nem haragszik, hanem szeret minket!

Érdemünk nélkül, minden érdemtelenségünk ellenére!!

A magunk részéről nem tudunk Istennek semmit nyújtani, amiért szeressen!
Semmit! Nincs semmink – koldusnál koldusabbak vagyunk! Semmit! Mi egyet tehetünk – hogy hiszünk abban, amit örömhírnek mond az Ige, tudniillik, hogy Ő, a szent és igaz Bíró, haragját Jézus Krisztusra öntötte és Őt megbüntette igazságosan a mi bűneinkért. S Jézus Krisztus helyettes véres áldozatáért megbocsátott, szeret és elfogadott a szent Isten. Csak az Ő áldozatáért szeret ingyen! E szeretetet nem vehetjük meg tőle – ezt Jézus Krisztus vette meg – ezt csak elfogadhatjuk, híve a szavában!

Ő csakis ezért szeret – nincs más oka. A hitre jutásunk előtt és után is – csak ezért szeret! Nem azért szeret, mert megtértem, hittem, szolgálok, szentül élek... S nem igaz, hogy nem szeret, ha valamit nem jól csinálok... Nem, Ő mindig ugyanúgy, rendületlen, tökéletes, 100%-os szeretettel szeret – Fia vére érdeméért! Csakis és örökre azért, amit Ő tett, ill. nem tett. Hiszed-e ezt? Ez is az örömhír – hiszed ezt?

Sajnos manapság sokan úgy beszélnek Isten szeretetéről, hogy a kereszt – említés nélkül marad! Nyugtatógatják az embereket, hogy Isten szeret, legyenek nyugodtak, nem lesz baj. Azt a benyomást keltik, mintha Isten csak úgy, minden további nélkül szeretné az ellene lázadókat, a szavát kritizálókat, tanításait, erkölcsi törvényeit lábbal tipró embereket is – mintha nem is haragudna senkire, csak egy ilyen jóságos szelíd, infantilis bácsika lenne, aki mindenkit szeret, mindegy mit hisz, kiben hisz, mit csinál, hogyan él. Nincs ennél hazugabb és félrevezetőbb tévtanítás! Ne áltassa senki magát ezzel az „olcsó kegyelmet hirdető, hamis evangéliummal”! Az Úr szeret, de minket egyedül Jézus Krisztusért szeret – lázadó korunkban is, meg amikor már hiszünk, akkor is, csakis Jézus Krisztus áldozatáért, annak alapján, arra tekintve! De azért – igen, öröktől-mindörökké! Ő szent, aki nem vállal közösséget a bűnnel és bűnössel – de szent Fia véréért megbocsát a bűnösnek, megtisztítja, megigazítja, megszenteli és alkalmassá teszi a vele való közösségre. Haragszik – de haragját Jézus Krisztusra öntötte a mi bűneink miatt! Ezért nem haragszik ránk! Igazságos, ezért bűneinket, igazságosan megbüntette büntelen Fián! Ő újra meg újra Jézus Krisztusra fordítja a figyelmünket, aki meghalt a kereszten! Isten az, aki egyszerűen nem engedi meg, hogy Fia történelmi keresztje és egyszeri áldozata mintegy kimaradjon–eltűnjön az igaz hitből! Aki mondja, hogy hisz Istenben, de nem tud mit kezdeni Jézus Krisztussal, az valójában még nem hisz Istenben! A valódi hit ugyanis – a Bibliában így áll előttünk – nem létezik anélkül, hogy világosan tudnám, mi szerepe van Jézus Krisztusnak Isten és én viszonyomban, s ne látnám, hogy kulcsszerepe van!! S ne hinném, hogy Ő személyesen nekem biztosította be Isten szeretetét – ott és akkor a keresztfa oltárán! Amikor ezt hiszi valaki, akkor valóban hisz Istenben

– mert elhitte az Isten evangéliumát, örömhírét!

S ekkor ébred az ember szívében az igazi, szívmengető, örömteli hála Isten, de Jézus Krisztus iránt is, aki meghalt, de feltámadt és él, s uralkodik! Aki látja-hiszi, hogy csakis Őérte szeret Isten, az nem teheti meg, hogy ne essen térdre Jézus Krisztus előtt s ne imádkozna hozzá, megköszönve, áldozatát! Aki látja és hiszi ezt, az nem teheti meg, hogy ne kezdje Istent imádságban imádni azért, hogy egyáltalán adta Fiát, hogy érte szerethessen! Nem teheti meg, hogy ne imádja Jézus Krisztust, aki adta magát, hogy Érte szerethessen! Nem teheti, hogy ne imádja a Szentlélek Istent, aki mindezt megértette vele! S ha hiszi, nem teheti meg, hogy ne szánja oda magát szent életre és kegyességre – naponta!

Befejezés

Íme, Jézusunk keresztfája bizony a Szentháromság Isten lényébe enged bepillantást! Látnunk kell rajta keresztül Istenünk szentségét, haragját, igazságosságát – de érthetetlen szeretetét is! S vigyen oda, hogy ezen a húsvéton is elé boruljunk: elismerjük szentségének fényében a magunk szentségtelenségét! Elismerjük Isten végtelen haragját magunk felett – hisz bűneinkkel, vétkeinkkel mi mást érdemelnénk? Rászolgáltunk! Elismerjük csorbítatlan igazságosságát – ami miatt méltók vagyunk a kárhozatra! De megragadjuk szeretetét is, amiben úgy határozott, hogy: Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3, 16)!! S híve ebben a nekünk Jézus Krisztus által biztosított szeretetben – térjünk Istenhez, hogy köszönetet mondjunk neki, hogy szeressük, imádjuk és örömmel kövessük Igéjét mindenben, így készülve az örök életre!

Ámen